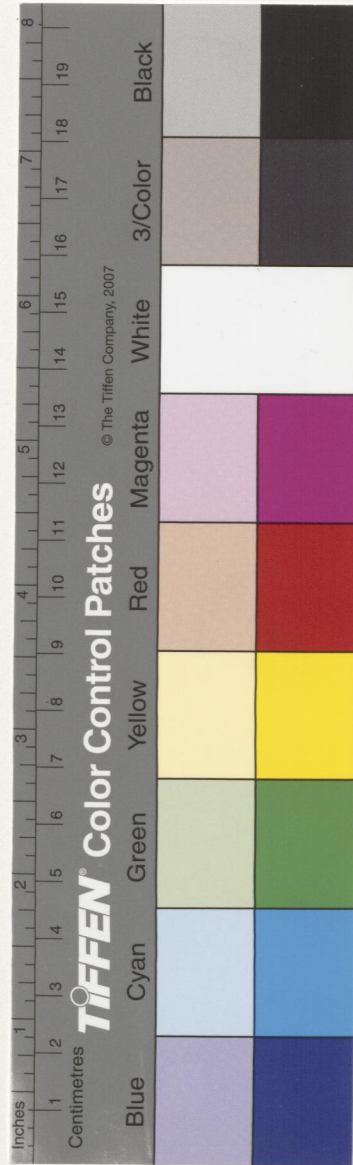

från Leopold Schelin

St. Petersburg 26 Nov. 91.

Goda Mordor.

Mjerkligt tack för det vänliga
brevet! Ja det förhåller sig nog alltså
det visar, att en viss ung man skulle ha
god lust att få sig eget bo! Om Gud vill,
sker det väl snart, - kanske redan i nä-
sta höst, fast det blir knappast med val-
lutten. Om jag beottade några utgifter
för framtiden, så vore det ingen nöd, ty
i början hoppas vi nog något sådant kunna
gå mina nuvarande inkomster att räcka
till, men det ser mörkt ut med befordran
numera. Späns godtyckliga regering land-

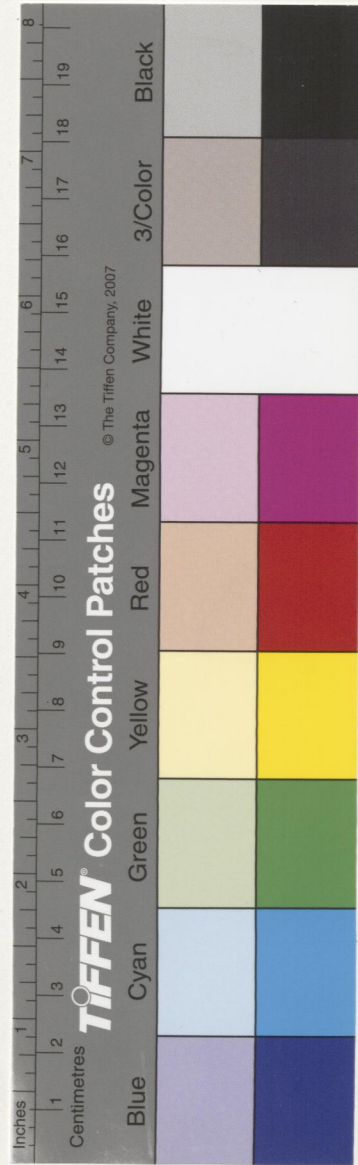
(hålla till godo med det så kallade arbete) —
 mycket välsignelser under arbetstiden —
 af det gamla, som utmärks af dygter
 och goda åsikt.

made så många gamla Karlar obefordrade,
 att var alla dessa om skola ha förtroende
 framför mig, så får jag sitta i alla mina
 dagar med den lön jag nu har. Vår nye chef
 ser äfven ut som om han ännade börja
 hålla sig till äldre ^(tjänstetiden) vid beföringarna —
 och det är ju ingenting annat än godt att säga om
 det! Men nog blir man litet nabelagen när
 man tänker på framtiden. Dock får man
 inte klaga, när man ser på andra. En
 af mina shefer, som dog i Wasa, och dess
 föräldrar, hade tjänat 27 år. Deraf hade
 12 förflutit i Kotka med 180 mk lön i månaden
 och utom fria rum, ved och ljus — och 7/8 i
 Wasa med 250 mk kontant lön och de sam-
 ma ofriga förmåner. Han hade ju en
 och en halv dotter, ^{så att} följaktligen måste han
 ha varit gift afren under sina första dagar
 vid verket, då lönen var ganska liten!
 Nu var han nu omkr. 60 år och hade
 tjänat hela sitt lif utan att få desto större

den inkomster och dock var han en af våra
 skickligaste och arbetsamaste stationärer
 och hade dertill ännu höga relationer i Pburg.
 — Så har vi Hofrätts Willhelms i Jakobstad,
 som tjint 30 år. Han har suttit med 180
 markes lön ända till första januari detta år, då
 han enligt den nya staten fick 200. Afren
 han har familj. Samma fall är det med Hof-
 rätts Lindh i Fredrikshamn, som är inemot
 70 år gammal. — En kamrat har jag, som
 för 30 år sedan gifte sig på Späres löfte om
 utnämning till tredje klass, hvilket löfte dock
 tillsedato är uppfyllt. Då han gifte sig hade
 han 80 mk i mån, för ett år sedan fick han 100 och
 från 1 jan. detta år 120, hvilket är samma
 lön som jag nu har. Och sådana här exempel
 kunde jag räkna upp många — väl icke till
 förmån för det verk jag talar om, men till
 upplyggelse för mig sjelf, när jag blir för-
 stad att klaga mig! — Hvad mitt tjän-
 stelycke med Hfors kamraten beträffar, så

Långe sedan och som man nu skall gå till julen.
 jag dock ej yttra mig om, ty jag brukar att förmoda att
 blef det ingenting deraf just af de skäl, som
 Morbror anförde i sitt brev. Det hade varit
 min säkra ekonomiska ruin, äfven om det
 skulle varit till nytta för min framtid.
 Emellertid bryser jag inga synnerliga syn-
 pater för Pius, utan skulle gärna se om
 jag finge transport härifrån och därför had
 jag den ofannämnda Kamraten begära sig
 ut på grund af familjeförhållanden, i hvil-
 ket fall det varit ganska möjligt att jag skulle
 blifvit bortskickad. Det var man ännu ej
 gjort, men icke desto mindre var jag myligen
 på väg att bli skickad först till Kuopio och
 sedan till Lovisa. Det skulle äfven ofel-
 bart ha skett om ej min chef, som rådde
 vara inrest till Hfors. hade förmått förmin-
 dra det. Förordnande och resmedel till Kuopio
 hade redan till anlänt. Emellertid var det
 såväldeles bra att min chef rådde vara in-
 ne och förhindrade det, ty derigenom borde
 vår nye öfverchef, Öfverste Krogius nu

26. XI. 1891

26. Dec. 1877

Jag en mera god tankes om mig, då min chef
ville hälsa mig goda och det är af stor vikt
att genast från början komma i goda papper!
En af mina forna chefer från Wada, Stats-
rådet Krustopp är numera Adjoint, så
nog finnes det ju äfven en annan vid sty-
relsen, som känner mig — han var min
chef i mer än ett år, så nog vet han hvad
jag går för. Han var här för par dagar
sedan på inspektion och var då särdeles
vänlig emot mig, men gaf mig inga tips-
tar. — I förra veckan var jag rest på
en tjänsteresa och kom då att resa med
nått från Träskända genom Kervo och
Dickursly till Malm. Jag reste genom nat-
ten och ^{de jag} passerade Dickursly på morgon-
kulan tyckte jag det skulle smaka så skönt
att komma till Brudden på morgonkaffe,
men det hade lifligt nästan för tidigt och
dessutom hade jag inte tid att göra nå-
gra afstäckare från den genaste vägen!

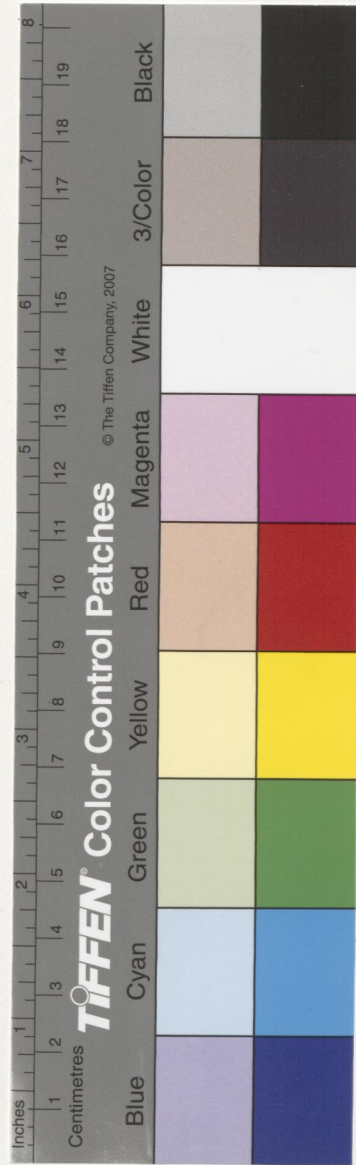

Joulliga julkalaset, ifall det är så sent som på lördag. — Skapen-

Jag reste sedan hem på tåget samma förmiddag. — De äro otrefliga, sådana resor, genom att man får färdas än med häst än med tåg, än med dressin och än till fot. Längs banan och vid hvarje station skau man en eller flere gånger klifva upp i den der besintliga kontrollskolpen för att undersöka hvartåt pelet är. Jag har en varit på 15 eller 16 sen jag kom hit till Finn, af den tre andra till Kajsaiaiv, två till Vaimijoki på Åbo banan och resten sedan kortare. Söderom Riihimäki, med Hfors har jag inte varit förut. Inga förtjänar man heller på sådana resor annat än när man får resa med häst någon del af vägen, i hvilket fall man får beräkna skjutet för två hästar. Men på tåget har man blott tredjekl. biljett och så tre mark i dagbracklamente, men det ätgär till mat och andra grater vanligtvis. — En månad väntade mig för inemot tre veckor sedan, idet

familjen Ahlberg, somas hustru och i mitt utseende. Det var

min uniformspaletta blev stulen. Jag satt en vecka efter slutad gästsvard på rikterhetsvärdshuset, der jag intar mina måltider, och musiserade, då tjänarinnan kommer med andan i halsgropen och berättar att våra palettar äro borta. En ung Cleve var ägar till den andra af de två, som blifvit stulna. Vi resade genast båda två, han i sommarpaletta och jag i hana rocken, ut kring gatorna för att få tag i någon polis, när alla försökt att slippa in på stadens poliskontor visade sig fruktlösa. Sist och slutligen fick Cleve pat på en, men denne mente blott: "Se om min väska" och dermed fingo vi lugna oss tillsvidare. Sedan följande dag fick C. sin paletta tillbaka, emedan en skomakare, hos hvilken tjufvarne haft nattlogis och der de lemnat palettan, kom och anmälde saken för polisen. Men min den försvann jemte tjufvarne den och

inte lär jag få se en skynd af den
 mera! Skadan var emellertid rätt känn-
 bar, ty galesten kostade mig sista nösta
 90 my och skulle bestämdt nålitt åtskil-
 liga år främåt. Nu har jag fått gå som
 ett äkerspöke kring gatorna än i en gam-
 mal gata och än i en dito vintergalete.
 Vyska i olyckan dock att jag har dem!
 I morgon har luentnamnarna loft
 laga emot jellen till reparation, så
 att den blir man äter litet mer lik an-
 nat folk. Galeten hjälper jag mig utan till
 på andra sidan jellen. — Ja nu ha vi
 ju snart jul igen. Jag skulle så in-
 nerligt gärna resa hem till jul, men
 för kamraternas skull vill jag inte ens försö-
 ka i år då jag var borta sista julen. Jag
 var då bjuden till min kusin Edvard Johanssons
 i Jokkeis. Där är jag redan bjuden till Hangö
 till en bekant färvägsbokhållare, om jag
 naturligtvis inte dit heller. — Jag leder om
 min innerliga velsning till Tant Gumor An-
 ni, om hon ännu finnes på B:udden, liksom

till
 skadan
 i
 jellen.
 Namns
 fotografier
 i
 jellen
 oft.
 och
 Anni
 och
 Nora

